Judecătoria Soroca
sediul Florești

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

în cauza contravențională privind contestația depusă de CIUBOTARU Ion împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI07 nr. 535691 din 18 iunie 2026, întocmit în baza art. 242 alin. (1) din Codul contravențional

Dosar nr. 5r-43/2026
Număr PIGD: 4-26084121-46-5r-02072026

Examinarea contestației împotriva procesului-verbal și deciziei agentului constatator privind încălcarea regulilor de circulație rutieră soldată cu deteriorarea neînsemnată a vehiculelor

orașul Florești
21 iulie 2026

Judecătoria Soroca, sediul Florești
Instanța de judecată în componență:
Președintele ședinței, judecător Daniela DEVDER
Grefier Igor SOROCEAN

Cu participarea:
Contestatarului Ion CIUBOTARU
Victimei *****

În lipsa:
Agentului constatator, ***procedura de citare fiind legal executată*** Sergiu BORZAC

examinând în ședință publică, în limba de stat, cauza contravențională având ca obiect contestația depusă de CIUBOTARU Ion, născut la *****, domiciliat în or. ***** str. *****, împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI07 nr. 535691 din 18 iunie 2026 și a deciziei agentului constatator Borzac Sergiu, subofițer superior al Serviciului supraveghere transport și circulație rutieră al Inspectoratului de Poliție Florești, prin care contestatorul a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 242 alin. (1) din Codul contravențional,

C O N S T A T Ă:

ÎN FAPT

La 2 iulie 2026, Judecătoria Soroca, sediul Florești, a fost sesizată de Inspectoratul de Poliție Florești cu contestația depusă de CIUBOTARU Ion împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI07 nr. 535691 din 18 iunie 2026 și cu materialele cauzei contravenționale, în vederea verificării legalității și temeiniciei actelor contestate.

Din materialele cauzei rezultă că, la 18 iunie 2026, agentul constatator Borzac Sergiu a întocmit în privința lui CIUBOTARU Ion procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI07 nr. 535691. În sarcina acestuia s-a reținut că, la 16 iunie 2026, în jurul orei 22:21, aflându-se în or. ***** str.*****, a parcat automobilul de model *****, cu numărul de înmatriculare ***** după care l-a părăsit fără să întreprindă măsurile necesare pentru a exclude pornirea de la sine. Vehiculul s-a pus în mișcare și a intrat în contact cu automobilul *****, cu numărul de înmatriculare ***** cauzând deteriorări neînsemnate, prin aceasta fiind încălcate prevederile pct. 71 subpct. 1) din Regulamentul circulației rutiere.

Prin decizia inserată în procesul-verbal, agentul constatator l-a recunoscut pe CIUBOTARU Ion vinovat de săvârșirea contravenției prevăzute de art. 242 alin. (1) din

Codul contravențional și i-a aplicat amendă în mărime de 18 unități convenționale, echivalentul sumei de 900 lei, cu aplicarea a 5 puncte de penalizare.

La 30 iunie 2026, CIUBOTARU Ion a depus contestație prin intermediul Inspectoratului de Poliție Florești, solicitând admiterea acesteia, anularea procesului-verbal și a deciziei de sancționare, precum și încetarea procesului contravențional. În motivarea contestației a susținut că procesul-verbal nu ar descrie concret fapta și consecințele acesteia, că nu ar fi indicată existența unei victime și că art. 242 alin. (1) din Codul contravențional, fiind o normă de trimitere, nu ar putea fi aplicat în lipsa individualizării regulii de circulație încălcate. A invocat, de asemenea, încălcarea prezumției de nevinovăție și a dreptului la apărare, susținând că agentul constatator nu ar fi prezentat probe suficiente pentru confirmarea acuzației.

POZIȚIA PARTICIPANȚILOR LA PROCES

În ședința de judecată, contestatorul CIUBOTARU Ion a susținut contestația și a solicitat admiterea acesteia, anularea procesului-verbal cu privire la contravenție și a deciziei de sancționare, precum și încetarea procesului contravențional. Acesta a declarat că a achitat amenda, însă acuzația formulată nu îi este clară. A relatat că, la 16 iunie 2026, în jurul orei 21:30, a parcat automobilul ***** în apropierea Consiliului Raional Florești, într-un loc în care, potrivit susținerilor sale, la acel moment nu se afla niciun alt automobil în fața vehiculului său, după care, în jurul orei 21:55, a părăsit automobilul și s-a îndreptat spre parc. A susținut că automobilul, dotat cu cutie de viteze automată, fusese lăsat în poziție de staționare, cu frâna de mână acționată, motorul oprit, cheia asupra sa și portierele încuiate. La revenire, a constatat că automobilul victimei se afla în apropierea vehiculului său. Contestatorul a mai declarat că nu a observat zgârieturi, urme de vopsea ori alte semne vizibile de contact, că agentul constatator ar fi întocmit schița fără efectuarea unor măsurători și că a refuzat să o semneze. Totodată, a afirmat că una dintre portierele din spate ale automobilului său era deschisă și a presupus că o persoană necunoscută ar fi putut elibera frâna de mână, menținând însă poziția că automobilul nu s-a deplasat. A confirmat că, ulterior, a deplasat automobilul în spate și că rezultatul testării alcoolscopice a fost 0,00 mg/l.

Victima ***** a declarat că, la 16 iunie 2026, între orele 19:00 și 20:00, și-a lăsat automobilul parcat în fața Consiliului Raional Florești, după care a plecat. Ulterior, a fost telefonat de o persoană cunoscută, ***** precum și de contestator, fiind rugat să revină la automobil. La sosire, a constatat că automobilul contestatorului se afla în contact cu vehiculul său, care, potrivit explicațiilor sale, rămăsese staționat în locul unde fusese parcat, iar portiera din dreapta-față era deteriorată. Victima a precizat că nu a fost prezentă la momentul impactului și nu a perceput direct mecanismul producerii acestuia. Totodată, a relatat că a depus o cerere la societatea de asigurare pentru repararea prejudiciului și că încercarea de soluționare amiabilă a situației nu a avut rezultat. Referirea sa la faptul că alte persoane ar fi văzut automobilul contestatorului deplasându-se la vale, fără conducător în interior, reprezintă o informație comunicată de terți, iar nu o împrejurare percepută nemijlocit de victimă.

Agentul constatator Borzac Sergiu nu s-a prezentat în ședința de judecată. Instanța a constatat că procedura de citare a acestuia a fost legal executată, iar absența nu a fost justificată și nu a fost formulată o cerere de amânare a examinării cauzei. Considerând procedura de citare legal îndeplinită, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa agentului constatator. Poziția autorității rezultă din procesul-verbal cu privire la contravenție, decizia de sancționare și celelalte materiale ale cauzei, potrivit cărora acuzația a fost întemeiată pe rezultatele cercetării la fața locului, schița accidentului rutier, planșa fotografică, deteriorările constatate la vehicule și explicațiile participanților.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

Potrivit art. 5 și art. 7 din Codul contravențional

„procedura contravențională se desfășoară în baza principiului legalității, iar persoana poate fi sancționată numai pentru o faptă prevăzută de lege și numai în condițiile stabilite de aceasta. Art. 8 alin. (1) din același cod consacră caracterul personal al răspunderii contravenționale și regula potrivit căreia persoana este supusă răspunderii numai pentru fapte săvârșite cu vinovăție."

În conformitate cu art. 10 din Codul contravențional

„constituie contravenție fapta, acțiunea sau inacțiunea ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decât infracțiunea, săvârșită cu vinovăție, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege și este pasibilă de sancțiune contravențională. Potrivit art. 14 alin. (1) și (3), contravenția poate fi săvârșită cu intenție sau din imprudență, aceasta din urmă existând inclusiv atunci când persoana nu a prevăzut posibilitatea survenirii urmărilor prejudiciabile, deși trebuia și putea să le prevadă."

Art. 242 alin. (1) din Codul contravențional

„sancționează încălcarea de către conducătorul de vehicul a regulilor de circulație rutieră soldată cu deteriorarea neînsemnată a vehiculelor, a încărcăturilor, a drumurilor, a instalațiilor rutiere, a altor instalații sau a altor bunuri ori cu cauzarea de vătămări corporale neînsemnate victimei, cu amendă de la 18 la 24 de unități convenționale și cu aplicarea a 5 puncte de penalizare."

Pct. 71 subpct. 1) din Regulamentul circulației rutiere

„aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009, stabilește că conducătorul poate părăsi vehiculul numai după ce a luat măsurile necesare pentru a exclude pornirea de la sine a vehiculului sau utilizarea lui în lipsa conducătorului."

Conform art. 374 alin. (2) și art. 381 alin. (4) din Codul contravențional

„procesul contravențional se desfășoară cu respectarea drepturilor participanților, iar autoritatea competentă este obligată să cerceteze cauza complet, obiectiv și sub toate aspectele, evidențiind atât circumstanțele care confirmă vinovăția, cât și pe cele care dezvinovățesc persoana."

Potrivit art. 375 alin. (2) din Codul contravențional

„nimeni nu este obligat să își dovedească nevinovăția. Sarcina demonstrării acuzației aparține autorității care a pornit procesul, iar orice îndoială care nu poate fi înlăturată prin probe se interpretează în favoarea persoanei în privința căreia a fost pornit procesul contravențional.”

Art. 425 din Codul contravențional

„prevede că probele sunt elemente de fapt obținute în modul stabilit de lege, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței contravenției, la identificarea făptuitorului și la stabilirea vinovăției. Pot constitui mijloace de probă procesul-verbal cu privire la contravenție, procesele-verbale privind acțiunile procesuale, explicațiile persoanelor, declarațiile victimei și ale martorilor, înscrisurile, fotografiile și alte mijloace admise de lege. Nicio probă nu are valoare prestabilită, iar aprecierea se realizează prin cercetarea tuturor probelor în raport cu circumstanțele cauzei.”

În sensul art. 442 alin. (1) din Codul contravențional

„procesul-verbal cu privire la contravenție este actul prin care se individualizează fapta ilicită și se identifică făptuitorul. Potrivit art. 443, procesul-verbal trebuie să cuprindă, între altele, data și locul întocmirii, datele agentului constatator și ale persoanei vizate, fapta contravențională, locul și timpul comiterii, circumstanțele relevante, consecințele, încadrarea juridică și obiecțiile persoanei.”

Art. 445 din Codul contravențional

„stabilește cazurile în care omisiunea mențiunilor esențiale atrage nulitatea procesului-verbal. Nulitatea nu poate fi dedusă dintr-o simplă nemulțumire față de modul de formulare a acuzației, ci presupune lipsa unei mențiuni obligatorii sau existența unei încălcări care a afectat în mod real posibilitatea persoanei de a cunoaște acuzația și de a-și exercita dreptul la apărare.

Dreptul de contestare a deciziei agentului constatator este prevăzut de art. 448 din Codul contravențional, iar competența instanței rezultă din art. 395 alin. (1) pct. 2) și alin. (1¹). La examinarea contestației, instanța verifică legalitatea și temeinicia actelor contestate, caracterul suficient al probelor, existența tuturor elementelor constitutive ale contravenției și proporționalitatea sancțiunii aplicate.”

Potrivit art. 387 alin. (1) din Codul contravențional

„este victimă persoana fizică sau juridică căreia, prin contravenție, i-au fost cauzate prejudicii morale, fizice ori materiale. Prin urmare, existența calității de victimă nu este condiționată exclusiv de producerea unor vătămări corporale, aceasta putând rezulta și din deteriorarea unui bun.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

Cu privire la limitele controlului judecătoresc și standardul de examinare

Instanța reține, cu titlu preliminar, că examinarea contestației împotriva procesului-verbal și a deciziei agentului constatator nu se reduce la un control formal al existenței actelor contestate. În limitele învestirii, instanța este obligată să verifice deopotrivă legalitatea procedurii contravenționale, respectarea garanțiilor procesuale ale persoanei sancționate, corespunderea procesului-verbal cerințelor de formă și conținut, existența faptelor imputate, caracterul suficient și concordant al probelor, întrunirea tuturor elementelor constitutive ale contravenției, precum și legalitatea și proporționalitatea sancțiunii aplicate.

În același timp, procesul-verbal cu privire la contravenție nu beneficiază de o prezumție absolută de veridicitate și nu poate constitui, prin simpla sa existență, o dovadă suficientă a vinovăției. Sarcina confirmării acuzației revine autorității care a pornit procesul contravențional, iar contestatorul nu este ținut să demonstreze o versiune alternativă a evenimentului. Instanța trebuie să cerceteze probele în ansamblu și să pronunțe o soluție de menținere a sancțiunii numai dacă fapta și vinovăția rezultă din materialul administrat într-o manieră coerentă, lipsită de contradicții esențiale și aptă să înlăture orice îndoială rezonabilă.

Această exigență nu înseamnă însă că fiecare element al faptei trebuie să fie confirmat printr-un martor ocular ori printr-o înregistrare video. Faptele pot fi stabilite și prin probe indirecte sau circumstanțiale, cu condiția ca acestea să se coroboreze, să formeze un lanț logic neîntrerupt și să nu lase loc unei explicații alternative rezonabile întemeiate pe datele dosarului. Instanța nu poate substitui lipsa probelor prin presupuneri, dar nici nu este obligată să trateze ca îndoială rezonabilă o ipoteză pur abstractă, care nu are niciun suport în materialul cauzei.

Neînfățișarea agentului constatator, deși legal citat, nu modifică standardul de probă aplicabil și nu conferă actelor întocmite de acesta o prezumție suplimentară de temeinicie. Instanța a examinat cauza exclusiv în baza probelor administrate la dosar și a explicațiilor date nemijlocit de contestator și victimă, verificând dacă acuzația este confirmată independent de simpla concluzie consemnată de agentul constatator.

Cu privire la termenul de depunere a contestației

Procesul-verbal cu privire la contravenție și decizia agentului constatator au fost întocmite la 18 iunie 2026, iar contestația a fost depusă la 30 iunie 2026, prin intermediul Inspectoratului de Poliție Florești. Prin urmare, cererea a fost formulată în interiorul termenului de 15 zile prevăzut de art. 448 alin. (1) din Codul contravențional. Nu există impedimente procesuale pentru examinarea contestației în fond.

Cu privire la legalitatea procesului-verbal și individualizarea acuzației

Contestatorul susține, în esență, că procesul-verbal ar fi nul deoarece fapta nu ar fi fost descrisă suficient, iar agentul constatator s-ar fi limitat la indicarea art. 242 alin. (1) din Codul contravențional, normă care necesită identificarea regulii concrete de circulație rutieră pretins încălcate. Instanța nu poate reține această critică.

Procesul-verbal seria MAI07 nr. 535691 individualizează data producerii evenimentului – 16 iunie 2026 –, ora aproximativă – 22:21 –, locul – or. ***** str.*****

–, persoana căreia i se impută fapta, vehiculul condus de aceasta, precum și automobilul care a fost deteriorat. De asemenea, actul descrie conduita concretă atribuită lui CIUBOTARU Ion: acesta a parcat automobilul ***** cu numărul ***** l-a părăsit fără să ia măsurile necesare pentru a exclude pornirea lui de la sine, după care vehiculul s-a deplasat și a intrat în contact cu automobilul ***** cu numărul ***** provocând deteriorări neînsemnate.

Prin urmare, acuzația nu este exprimată printr-o formulă abstractă, precum «a încălcat regulile circulației rutiere», ci conține elementele factuale care delimitează conduita imputată, urmarea produsă și raportul dintre acestea. Totodată, procesul-verbal indică în mod expres pct. 71 subpct. 1) din Regulamentul circulației rutiere, normă potrivit căreia conducătorul poate părăsi vehiculul numai după ce a luat măsurile necesare pentru a exclude pornirea lui de la sine sau utilizarea acestuia în lipsa conducătorului. Astfel, cerința de previzibilitate proprie unei norme de trimitere este respectată, deoarece atât dispoziția încălcată, cât și norma sancționatoare sunt identificate în act.

Instanța observă că, în contestație, este criticată și pretinsa indicare a pct. 45 subpct. 1) din Regulamentul circulației rutiere. O asemenea trimitere nu constituie însă temeiul factual sau juridic al procesului-verbal contestat. Norma consemnată de agentul constatator este pct. 71 subpct. 1), motiv pentru care critica îndreptată împotriva unei alte dispoziții nu este de natură să afecteze legalitatea actului.

Nici din perspectiva art. 445 din Codul contravențional nu se constată un temei de nulitate. Procesul-verbal cuprinde mențiunile esențiale privind identitatea agentului constatator, identitatea persoanei sancționate, data întocmirii, data, locul și circumstanțele faptei, consecințele, norma încălcată, încadrarea juridică și sancțiunea aplicată. Persoanei i-au fost explicate drepturile, aceasta a avut posibilitatea de a formula obiecții și a exercitat efectiv calea de contestare. Exercitarea dreptului la apărare nu ar putea acoperi lipsa unei mențiuni a cărei omisiune atrage nulitatea absolută, însă, în prezenta cauză, o asemenea omisiune nu există; în plus, materialele confirmă că modul de redactare a acuzației nu a creat o incertitudine reală cu privire la conduita contestată.

Faptul că CIUBOTARU Ion a formulat apărări punctuale referitoare la mecanismul deplasării automobilului, la existența victimei, la norma din Regulament și la suficiența probelor demonstrează că acesta a înțeles natura și cauza acuzației. Prin urmare, instanța conchide că procesul-verbal îndeplinește funcția de informare și delimitare a obiectului procesului contravențional, nefiind incident niciun motiv de nulitate.

Cu privire la urmarea prejudiciabilă și calitatea de victimă

Contestatorul afirmă că în cauză nu ar exista o victimă, deoarece nu a fost constatată o vătămare corporală. Argumentul pornește de la o interpretare incompletă a art. 242 alin. (1) din Codul contravențional. Textul normei prevede, în mod alternativ, deteriorarea neînsemnată a vehiculelor sau a altor bunuri și cauzarea unor vătămări corporale neînsemnate victimei. Întrunirea primei modalități nu este condiționată de producerea concomitentă a unei leziuni corporale.

Din fișa deteriorărilor, schița accidentului și planșa fotografică rezultă existența unor deteriorări localizate la automobilul cu numărul ***** produse în zona de contact dintre vehicule. Natura vizibilă și limitată a acestora este compatibilă cu încadrarea drept deteriorare neînsemnată, iar materialele nu conțin date care să indice existența unei deteriorări considerabile ori a unor consecințe care ar impune o altă calificare juridică.

***** *****are calitatea de victimă nu pentru că ar fi suferit leziuni fizice, ci pentru că vehiculul aflat în posesia sa a fost deteriorat, fiind astfel produs un prejudiciu material. Art. 387 din Codul contravențional include în noțiunea de victimă și persoana căreia i-a fost cauzat un prejudiciu material. În consecință, lipsa vătămărilor corporale nu exclude nici existența contravenției, nici calitatea procesuală a proprietarului sau posesorului bunului deteriorat.

Cu privire la ansamblul probator și metodologia de apreciere

Instanța va analiza probele nu prin simpla lor enumerare, ci prin stabilirea conținutului și a rolului pe care fiecare mijloc de probă îl are în reconstruirea evenimentului. Niciuna dintre probe nu este determinantă în mod izolat; concluzia asupra faptei rezultă din coroborarea elementelor obiective constatate imediat după incident cu explicațiile participanților.

Informația telefonică înregistrată la 16 iunie 2026, ora 22:21, confirmă că autoritatea a fost sesizată imediat în legătură cu contactul dintre automobilele ***** Mențiunea potrivit căreia vehiculele se aflau în stare staționară descrie situația existentă la momentul sesizării și după producerea contactului. Ea nu reprezintă o constatare tehnică potrivit căreia niciun automobil nu s-ar fi deplasat anterior și, prin urmare, nu contrazice versiunea reținută în procesul-verbal.

Schița accidentului fixează poziția celor două vehicule după incident. Contestatorul a susținut în ședința de judecată că agentul constatator ar fi întocmit schița fără efectuarea unor măsurători și că a refuzat să o semneze. Instanța reține că valoarea probatorie a schiței nu decurge din acceptarea concluziilor agentului de către contestator, ci din aptitudinea acesteia de a reda configurația locului și din coroborarea sa cu procesul-verbal de cercetare la fața locului și cu planșa fotografică. Refuzul semnării, precum și critica referitoare la lipsa unor măsurători, au fost avute în vedere la aprecierea probei, însă nu determină înlăturarea acesteia, câtă vreme poziția relativă a vehiculelor și zona de contact sunt confirmate independent prin fotografii și prin celelalte acte de constatare.

Procesul-verbal de cercetare la fața locului descrie sectorul, starea carosabilului și amplasarea automobilelor. Acest act este relevant deoarece a fost întocmit la scurt timp după sesizare și înainte ca poziția vehiculelor ori urmele de contact să fie modificate. Constatările sale se coroborează cu schița și cu planșa fotografică.

Planșa fotografică are o importanță probatorie deosebită, întrucât redă nemijlocit relația spațială dintre vehicule: partea frontală a automobilului ***** se află în contact cu zona laterală a automobilului ***** Această configurație este compatibilă cu deplasarea înainte a automobilului lăsat de contestator și cu lovirea vehiculului parcat. Materialele

nu indică urme sau împrejurări care să susțină deplasarea automobilului victimei către vehiculul contestatorului ori intervenția unui al treilea vehicul.

Declarația victimei confirmă că automobilul ***** fusese lăsat parcat în fața Consiliului Raional Florești, că aceasta nu se afla în vehicul la momentul producerii contactului și că, după ce a fost informată telefonic, a revenit la fața locului, unde a găsit automobilele în contact și a constatat deteriorarea portierei din dreapta-față. ***** a recunoscut expres că nu a perceput nemijlocit momentul impactului. Din acest motiv, declarația sa nu poate dovedi, în mod autonom, mecanismul deplasării automobilului ***** dar este relevantă pentru împrejurările anterioare și ulterioare contactului și se coroborează cu constatările obiective. Afirmația potrivit căreia alte persoane ar fi văzut automobilul contestatorului deplasându-se la vale reprezintă o relatare indirectă; întrucât persoanele respective nu au fost identificate și audiate, instanța nu o valorifică drept probă directă a mecanismului producerii incidentului.

În explicațiile date în ședința de judecată, CIUBOTARU Ion a confirmat împrejurările esențiale că a parcat automobilul ***** l-a părăsit și că, la revenire, a găsit vehiculul victimei în imediata apropiere a automobilului său, după care și-a deplasat automobilul în spate. Acesta a susținut, în același timp, că vehiculul fusese lăsat cu frâna de mână acționată, motorul oprit, cheia asupra sa și portierele încuiate, că nu s-ar fi deplasat și că nu ar fi existat urme vizibile de contact. Instanța nu interpretează achitarea amenzii ca pe o recunoaștere a vinovăției și nu fundamentează soluția pe o asemenea împrejurare. De asemenea, divergența dintre explicațiile participanților cu privire la ora parcării și la prezența automobilului victimei în acel loc nu este soluționată prin acordarea unei valori prestabilite uneia dintre declarații, ci prin raportarea ambelor versiuni la poziția vehiculelor, deteriorările constatate, schiță și fotografii.

Rezultatele testărilor alcoolscopice, ambele negative, nu constituie probe ale vinovăției și nu sunt utilizate într-un asemenea sens. Ele confirmă exclusiv efectuarea verificărilor de rutină și exclud consumul de alcool ca factor al producerii evenimentului. În mod similar, copiile actelor de identitate și ale actelor vehiculelor servesc la identificarea participanților și a bunurilor, fără a demonstra mecanismul faptei.

Ordonanța de pornire a procesului și procesul-verbal final reprezintă acte de procedură care reflectă concluzia autorității, dar nu pot valida prin ele însele această concluzie. Valoarea lor este examinată împreună cu actele de constatare, fotografiile, schița și declarațiile. Instanța nu utilizează raționamentul circular potrivit căruia vinovăția ar fi dovedită pentru că agentul a consemnat-o, ci verifică dacă faptele pe care agentul și-a întemeiat decizia sunt susținute independent de materialul obiectiv al cauzei.

Cu privire la mecanismul producerii incidentului și raportul de cauzalitate

Din coroborarea probelor rezultă mai multe împrejurări certe: CIUBOTARU Ion a parcat automobilul ***** și l-a părăsit; automobilul ***** fusese, de asemenea, lăsat parcat; ulterior, vehiculele au fost găsite în contact, partea frontală a automobilului contestatorului fiind poziționată către partea laterală a celuilalt vehicul; în zona de contact au fost constatate deteriorări. Aceste elemente nu sunt deduse dintr-o singură declarație, ci din schiță, fotografii, cercetarea la fața locului și explicațiile participanților.

Succesiunea logică a împrejurărilor permite concluzia că automobilul ***** s-a deplasat după ce a fost părăsit și a intrat în contact cu automobilul ***** Concluzia nu presupune stabilirea vitezei exacte, a distanței parcurse sau a cauzei mecanice precise a deplasării, aspecte care nu sunt elemente constitutive ale contravenției. Pentru aplicarea pct. 71 subpct. 1) este relevant dacă, după părăsirea vehiculului, acesta a fost asigurat în mod efectiv împotriva pornirii de la sine. Faptul că vehiculul s-a deplasat în absența conducătorului constituie un indiciu obiectiv că măsurile luate nu au fost suficiente.

Instanța precizează că simpla producere a deplasării nu ar atrage automat răspunderea dacă din dosar ar rezulta o defecțiune tehnică imprevizibilă, o intervenție externă ori o altă cauză pe care conducătorul nu o putea preveni. În cauza examinată nu există însă nicio constatare tehnică, urmă materială, declarație sau alt element care să indice o defecțiune bruscă și inevitabilă, deplasarea provocată de o terță persoană sau lovirea prealabilă a automobilului ***** de către un alt vehicul.

Această constatare nu transferă sarcina probei asupra contestatorului. Instanța nu îi solicită să demonstreze cauza producerii incidentului, ci verifică dacă probele autorității formează un tablou complet. A fost analizată inclusiv ipoteza formulată în ședință, potrivit căreia o persoană necunoscută ar fi deschis portiera din spate și ar fi eliberat frâna de mână. Totuși, contestatorul nu a perceput o asemenea intervenție, nu a identificat vreo persoană care ar fi acționat asupra vehiculului și nu există date care să stabilească momentul în care portiera ar fi fost deschisă ori vreo legătură între această împrejurare și producerea contactului. În plus, ipoteza nu se armonizează cu susținerea concomitentă că automobilul fusese încuiat și că nu s-a deplasat deloc. O versiune alternativă poate genera îndoială rezonabilă chiar dacă nu este dovedită integral de apărare, însă trebuie să rezulte cel puțin plauzibil din datele cauzei. În speță, presupunerea unei intervenții neidentificate nu este susținută de un element obiectiv și nu explică poziția de contact și localizarea deteriorărilor.

Nu era necesară o expertiză tehnică auto pentru stabilirea unor parametri dinamici complecși, deoarece acuzația nu se întemeiază pe viteză, distanță de frânare, traiectorie dificil de reconstituit ori incompatibilitatea unor deformări. Evenimentul s-a produs într-o zonă de staționare, la viteză redusă, iar problema esențială – existența deplasării necontrolate și a contactului – poate fi stabilită prin constatările directe, schița și fotografiile existente. În lipsa unei contradicții tehnice concrete, neefectuarea expertizei nu diminuează suficiența probatoriului.

Raportul de cauzalitate este astfel dovedit: neasigurarea eficientă a automobilului a permis deplasarea lui în absența conducătorului, iar această deplasare a determinat contactul și deteriorarea celuilalt vehicul. Între conduita omisivă și urmarea materială nu intervine, potrivit probelor, nicio cauză autonomă care să întrerupă legătura cauzală.

Cu privire la prezumția de nevinovăție și suficiența probelor

Instanța reiterează că prezumția de nevinovăție impune ca orice dubiu real, rezultat din probe sau din lipsa lor, să fie interpretat în favoarea persoanei sancționate. Totuși, această regulă nu obligă instanța să ignore concluziile firești care rezultă din probe

obiective concordante și nici să confere aceeași valoare unei simple negări și unui ansamblu de constatări materiale.

În prezenta cauză, autoritatea nu s-a limitat la procesul-verbal de sancționare. A fost cercetat locul, au fost fixate pozițiile vehiculelor, au fost realizate fotografii, au fost consemnate deteriorările, au fost audiați participanții și au fost verificate actele. Contestatorul a avut posibilitatea să participe la acțiunile procesuale, să formuleze obiecții și să conteste decizia. Prin urmare, nu rezultă că sarcina probei ar fi fost inversată ori că apărarea ar fi fost plasată în imposibilitatea de a combate acuzația.

Instanța a examinat și elementele care, la prima vedere, ar putea fi interpretate în favoarea contestatorului: lipsa unei persoane audiate care să fi perceput direct momentul impactului, mențiunea inițială că automobilele se aflau în stare staționară, susținerile că frâna de mână fusese acționată, motorul oprit și cheia luată, afirmația că nu existau urme vizibile de contact, refuzul semnării schiței și ipoteza intervenției unei persoane necunoscute. Totodată, instanța a exclus din fundamentul direct al soluției relatarea indirectă a victimei despre ceea ce ar fi observat alte persoane. Niciunul dintre aceste elemente, analizat separat sau împreună, nu infirmă însă constatările obiective. Mențiunea privind staționarea descrie situația existentă după producerea contactului; refuzul semnării nu anulează constatările materiale confirmate fotografic; iar ipoteza intervenției unui terț nu are suport probator concret. Prin urmare, lipsa unui martor ocular este suplinită, în limitele standardului de probă aplicabil, de probele materiale concordante.

În urma evaluării tuturor probelor în ansamblu, instanța constată că versiunea reținută de agentul constatator este susținută de un lanț probator coerent și obiectiv. Nu a fost identificată o contradicție esențială ori o explicație alternativă rezonabilă care să impună aplicarea principiului in dubio pro reo. În consecință, prezumția de nevinovăție a fost răsturnată prin probe suficiente și legal administrate, iar nu prin forța formală a procesului-verbal.

Cu privire la întrunirea elementelor constitutive ale contravenției

Obiectul juridic al contravenției prevăzute de art. 242 alin. (1) din Codul contravențional îl constituie relațiile sociale privind siguranța circulației rutiere și protecția integrității bunurilor participanților la trafic. Deși evenimentul s-a produs după parcarea automobilului, obligația de securizare a vehiculului face parte din regulile de circulație și subzistă până când conducătorul a luat măsurile efective pentru a preveni deplasarea necontrolată.

Subiectul contravenției este special și este reprezentat de conducătorul de vehicul. CIUBOTARU Ion avea această calitate, fiind persoana care a condus, a parcat și a părăsit automobilul ***** cu numărul *****.

Latura obiectivă cuprinde încălcarea regulii prevăzute de pct. 71 subpct. 1) din Regulamentul circulației rutiere, producerea deteriorării neînsemnate a unui alt vehicul și legătura de cauzalitate dintre încălcare și urmare. După cum s-a reținut, contestatorul a părăsit vehiculul, acesta s-a deplasat în absența sa și a deteriorat automobilul ***** Toate componentele laturii obiective sunt astfel confirmate.

Sub aspect subiectiv, fapta a fost săvârșită din imprudență, în forma neglijenței. Contestatorul nu a urmărit producerea impactului și nu există date că ar fi acceptat în mod conștient această urmare. Totuși, în calitate de conducător auto, acesta avea obligația și posibilitatea reală să prevadă că un vehicul neasigurat corespunzător se poate pune în mișcare și poate deteriora bunurile din apropiere. Norma pct. 71 subpct. 1) este instituită tocmai pentru prevenirea unui asemenea risc, astfel încât nerespectarea ei atrage răspunderea și atunci când urmarea nu a fost dorită.

În consecință, sunt întrunite cumulativ obiectul, latura obiectivă, subiectul și latura subiectivă ale contravenției prevăzute de art. 242 alin. (1) din Codul contravențional, iar încadrarea juridică realizată de agentul constatator este corectă.

Cu privire la individualizarea sancțiunii

Art. 242 alin. (1) din Codul contravențional prevede amendă de la 18 la 24 de unități convenționale, cu aplicarea a 5 puncte de penalizare. Agentul constatator a stabilit amenda la limita minimă de 18 unități convenționale, echivalentul sumei de 900 lei. Aplicarea celor 5 puncte de penalizare este impusă de textul normei și nu reprezintă o măsură facultativă care ar putea fi înlăturată în lipsa unui temei legal distinct.

La individualizare au relevanță caracterul imprudent al faptei, amploarea redusă a consecințelor materiale și necesitatea prevenirii unor conduite similare. Stabilirea amenzii la minimul legal reflectă în mod adecvat aceste circumstanțe. Contestatorul nu a invocat și din materialele cauzei nu rezultă împrejurări care să demonstreze nelegalitatea ori caracterul vădit disproporționat al sancțiunii. Prin urmare, nu există temei pentru modificarea ei.

În urma examinării distincte a criticilor de legalitate și de temeinicie, instanța constată că procesul-verbal cu privire la contravenție conține toate mențiunile esențiale, descrie concret fapta, identifică regula rutieră încălcată și a permis contestatorului să cunoască acuzația și să-și exercite efectiv dreptul la apărare. Argumentele referitoare la nulitate, caracterul de normă de trimitere și lipsa victimei sunt neîntemeiate.

Sub aspectul temeiniciei, vinovăția nu este dedusă din valoarea formală a procesului-verbal, ci din coroborarea schiței, a cercetării la fața locului, a fotografiilor, a deteriorărilor și a declarațiilor participanților. Aceste probe stabilesc că automobilul lăsat de contestator s-a deplasat în absența sa și a deteriorat vehiculul parcat, iar materialele nu relevă o cauză alternativă rezonabilă a contactului.

Prin urmare, contestația nu infirmă constatările agentului constatator și nu evidențiază o încălcare procedurală ori o insuficiență probatorie capabilă să determine anularea actelor contestate. Procesul-verbal și decizia de sancționare sunt legale și întemeiate, motiv pentru care contestația urmează a fi respinsă, cu menținerea fără modificări a sancțiunii aplicate.

În conformitate cu art. 395 alin. (1) pct. 2), art. 448, art. 460 și art. 462 din Codul contravențional, instanța de judecată

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se respinge, ca neîntemeiată, contestația depusă de CIUBOTARU Ion împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI07 nr. 535691 din 18 iunie 2026 și a deciziei agentului constatator Borzac Sergiu.

Se menține fără modificări procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI07 nr. 535691 din 18 iunie 2026 și decizia agentului constatator prin care CIUBOTARU Ion a fost recunoscut vinovat de săvârșirea contravenției prevăzute de art. 242 alin. (1) din Codul contravențional și sancționat cu amendă în mărime de 18 unități convenționale, echivalentul sumei de 900 (nouă sute) lei, cu aplicarea a 5 puncte de penalizare.

Hotărârea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Nord în termen de 15 zile de la data pronunțării, prin intermediul Judecătoriei Soroca, sediul Florești.

Judecătorul
Judecătoriei Soroca, sediul Florești

Daniela DEVDER